

Hvad betyder narrativ?

Narrativ betyder fortælling. Det er barnets/den unges fortællinger eller narrativer om sig selv og sine egne omgivelser, som de (bevidst eller ubevidst) tillægger betydning og som derfor får indflydelse på, hvordan de trives.

Det er pædagogens fornemste opgave at støtte barnet/den unge i at finde ind til, om fortællingen støtter eller hæmmer dem i at få et godt liv. Derefter støtter pædagogen barnet/den unge i at ændre sin fortælling, så den fører til bedre trivsel og mere glæde i hverdagen.

Narrativer danner vi i interaktioner med andre mennesker, og de er bl.a. bestemt af den kulturelle og historiske sammenhæng, vi lever i.

De fortællinger eller narrativer, vi skaber om os selv og vores liv, har betydning for, hvem vi er som person. Der kan være fortællinger, der støtter den vej, vi gerne vil i livet, og der kan være fortællinger eller oplevelser, der gør det svært at gå den vej.

Det er din viden, erfaringer og værdier, der danner grundlaget for, hvilke historier, der skal styrkes, og hvilke der skal mindskes, for at du kan komme videre.

I den narrative tilgang er der fokus på at tale om problemet som noget udenfor en barnets/den unges egen identitet. Det øger muligheden for at skabe forandring og leve det liv, der er ønsket. Ofte er det, barnet/den unge oplever som et problem, noget der har været hjælpsomt på et tidligere tidspunkt i livet. Problemet kan derfor fortælle noget om, hvad de står for, hvad der er vigtigt for dem, og hvilke værdier, de sætter højt.

I den narrative samtale undersøger vi problemets historie og dets aktuelle indflydelse på barnets/den unges liv. Vi udforsker også de historier og initiativer, som peger i andre retninger end den oprindelige fortælling.

At udfolde barnets/den unges historie

Den narrative tilgang handler om andet end at fortælle den gode historie. Det er vores opgave at være nysgerrig og gå på opdagelse i barnets/den unges egen historie og de dominerende fortællinger, de har skabt om sig selv. Hvad enten det er fortællinger, der fremhæver ressourcer og succes eller fiaskoer, skaber det den opfattelse, de har om sig selv. Jo flere historier, de samler, der kan passe ind i deres opfattelse, jo mere bekræftet bliver de i, at det er sådan, det er.

Responsen fra omverden har også betydning for opfattelsen af barnets/den unges fortællinger; bliver fortællingerne be- eller afkræftet i vores daglige sprog og kropssprog?

Har barnet/den unge udpræget negative fortællinger om sig selv, kan det være svært for dem at opdage det positive. Her hjælper vi med at få ressourcer, potentialer, værdier og intentioner frem i fortællingen, så de over tid bliver en del af barnets egen fortælling.

Barnets/den unges alder og kognitive forståelse afgør, hvilke niveauer vi arbejder ud fra. Nogle gange er refleksion udgangspunktet, andre gange skal der handling til for at ændre historien, så barnet får en mere positiv tilgang til livet.